Voorzitter,

Ik ben een Zwollenaar, en zoals meer mensen in deze zaal, een trotse Zwollenaar. Toch horen we de laatste tijd regelmatig op straat, op social media en zelfs hier in de raad het geluid dat raadsleden en wethouders geen echte Zwollenaren zouden zijn. Dat klopt natuurlijk niet, en eerlijk is eerlijk, dat doet een beetje pijn. Ik ben ervan overtuigd dat zowel de geboren Zwollenaren als de mensen uit andere plekken die hier hun geluk hebben gevonden, deze stad een warm hart toedragen.

En dat is ook niet wat volgens de SP ter discussie staat.

Maar de twijfels van Zwollenaren laten wel een groot en belangrijk signaal zien: zij voelen geen verbinding meer met de raad en het college. En dat, voorzitter, begrijp ik. Mensen lezen in de krant dat een geliefde voorziening als de jeugdtuinen wordt wegbezuinigd, dat er in armoederegelingen wordt gesneden, dat betaald parkeren wordt uitgebreid en dat, terwijl de stad viezer wordt, de afvalheffing stijgt en het aanbieden van restafval nog duurder wordt. Keer op keer horen wij dezelfde vraag uit de stad: ‘Waarom zijn inwoners niet betrokken?’

Onder het artikel in De Stentor over het snijden in de bijzondere bijstand en kindregelingen gaf de wethouder hierop antwoord: er was niet met inwoners gepraat omdat dit mogelijk ‘onrealistische verwachtingen kon scheppen’.

Alsof Zwollenaren niet begrijpen dat keuzes soms moeilijk zijn. Is dit nu de vertaling van de zin uit het coalitieakkoord: ‘We werken vanuit vertrouwen en we versterken de eigen regie van onze inwoners’?

Voorzitter, ik begrijp dat soms moeilijke keuzes gemaakt moeten worden. Maar wanneer in een verkiezingsprogramma staat dat ‘de sterkste schouders de zwaarste lasten mogen dragen’, en daarbij bereidheid wordt uitgesproken om de OZB te verhogen, dan valt het moeilijk uit te leggen dat de rekening nu juist bij de smalste schouders belandt. De mensen die nu al het zwaarst gebukt gaan onder de dure boodschappen, hoge energierekeningen en brandstofprijzen, krijgen er een hogere afvalstoffenheffing bovenop. En om afval scheiden te stimuleren, wordt restafval nog duurder, alsof dat in buurten waar mensen het financieel zwaar hebben de oplossing is.

Maar kennelijk is dat nog niet genoeg. Want naast al deze hogere lasten wordt ook aan de inkomenskant flink gesneden. De kindregeling staat op de tocht, en wie op bijstandsniveau zit, mag zijn bijzondere bijstand voortaan lenen. Terwijl algemeen bekend is dat schulden geen probleem oplossen, maar juist stress veroorzaken en problemen verergeren. Als dit de uitkomst is van een programma waarin stond: ‘Met bezuinigen op woningbouw, duurzaamheid, natuur, zorg, jeugd en op regelingen voor

inwoners met een kleine portemonnee stemmen wij niet in', dan vreest de SP voor wat nog komen gaat.

De jeugdtuinen is hiervan ook een voorbeeld. Maandag zat de tribune vol met kinderen en vrijwilligers. Het college spreekt nu wel over een overgangsjaar, maar weigert om de financiële startzekerheid vast te leggen die nodig is om straks überhaupt te kunnen beginnen. Een overgangsjaar zonder startbudget is als een moestuin zonder water: mooi op papier, maar in het voorjaar is alles verdord.

Ondertussen wordt er geroepen dat van alles maar door 'de kracht van de samenleving' moet worden opgelost en dat er nergens geld voor is. Maar laten we eerlijk in de spiegel kijken, voorzitter. Wij zitten hier in het stadhuis, met een goede raadsvergoeding en prima voorzieningen, op veilige afstand van de zorgen aan de keukentafel van de weggeefhoek. Dan is het makkelijk praten over de kracht van de samenleving. Want vanuit dit stadhuis voelen we niet direct hoe het is als je de verwarming niet aan durft te zetten, als je je ziek moet melden omdat je geen geld hebt voor benzine om op je werk te komen, of als je je kind moet uitleggen waarom Sinterklaas bij het ene kind GTA 6 brengt en bij het andere alleen een chocoladeletter.

Voorzitter, ik rond af. Ik hoop dat mijn bedoeling helder is geworden, ondanks mijn wat cynische verhaal. Wij staan hier omdat we gekozen zijn door de Zwollenaren om hén te vertegenwoordigen. Laten we de les uit de verkiezingsuitslag niet vergeten en de keuze maken de stad te betrekken. En daarbij niet bang te zijn om eens buiten de gebaande paden te kijken, en ook met mensen te praten die misschien wat minder subtiel hun mening geven, want ook boosheid komt ergens vandaan. Dat begint bij een eerlijk verhaal, zonder valse verwachtingen. Alleen zo laten we zien dat we de Zwollenaar serieus nemen.